

No. 33. }

18de August 1889.

{ 15de Marg.

En stink Pige.

(Af Charlotte A. Butts).

(Slutn. fra forr. No.)

Lindy indfaa ogsaa fuldstændig Faren, men det var dog en mulig Frelse fra den ellers uundgaaelige Udelæggelse, og hun tøvede ikke et Dieblit med at gjøre Forsøget. Forsigtig tændte hun Ild i det tørre Græs og stod parat med den ene vaade Sæl i sin Haand til at slukke enhver Flamme, der vilde slaa tilbage mod Huset.

Den store Ild i Sonden nærmede sig hurtigt. Prairiehøns og andre Fugle, den havde drevet fra deres Reder, fløi med fortvivlede Skrig omkring hende; Luften var fuld af Ild og brændende Græs, og hun kunde tydelig høre Flammernes Knitren. Det var et Provølsens Dieblit. Den stærkere og stærkere Brusen af den sig

nærmende Ild sagde Lindy, at den Tid, hun havde til at fuldende Ildkredsen om Hus og Lade, kun var kort, og dog, isald hun mistede Herredømmet over den af hende antændte Ild, var alt tabt, alt Gaab om Frelse ude.

Heden var forfærdelig, Noget kølende, og det var meget anstrengende saa hurtigt at spinge den tunge Sæl, men hun sølte ingen af Delene. Den overhængende Fare gav hende en vidunderlig Kraft og Udholdenhed. Istedet for at tabe Modet fordoblede hun sine næsten overmenneskelige Anstrengelser, og snart var Arbeidet endt; men det var ogsaa paa hoi Tid; thi det hurtigt fremvæltende Ildhav havde næsten naaet den svagere Modild, Lindy havde sendt ud for at møde det.

Det var et vildt, gribeude, halvt forfærdeligt, halvt skjønt Syn. Flammetyngterne sprang om hinanden med

let fantastisk Ynde, og syntes næsten paa Rattens Vis at lege med sit Bytte, før de fortærede det. — Pludselig kom et heftigt Vindstød; med forfærdelig Bragen og Knitren mødtes de to Brande, og Flammerne sliffede høit op i Luften, idet de forenedes. Et kort, glimrende Dieblis forblev de der, idet de rakte sine vilde, hebe Tunger høit op i Luften, derpaa sank de pludselig og udsluktes; saa, hvor der for et Dieblis siden havde været en Mur af Ild, hævdede nu kun en blaa Røg sig fra den sorte, forbrændte Jord, medens hist og her en svag Flamme fortærede en Græstot, der havde holdt sig lidt længere end sine Naboe. Ilden paa begge Sider af Huset, der ikke havde mødt nogen Hindring so'r hurtig forbi, og Lindy stod som fastnaglet til Pletten og stirrede efter den, medens den fortsatte sin alt ødelæggende Vei.

"Na, Lindy, Lindy!" lod Elmers høie Stemme. Drengen var netop vaagnet.

"Ja, nu kommer jeg," svarede Pigen og vendte sig om mod Huset; men, hvor hun sølte sig underlig tilpas! Der var en Susen og Brusen for hendes Øren, stærkere end den, Ilden havde frembragt; alt løb rundt for hende, og hun syntes, at Solen pludselig holdt op at skinne, saa det blev bældmørkt. Med stor Anstrengelse naaede hun Huset og sank svag, forvirret og skjælvende ned paa Sengen ved Siden af sin Broder.

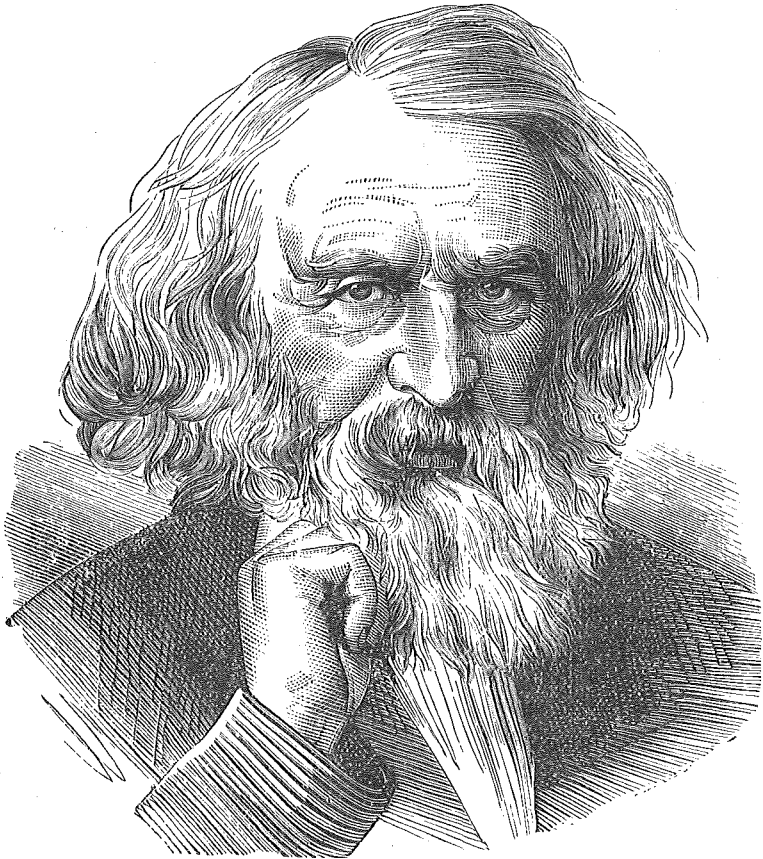
Elmer, der neppe var vaagen, blev bange og gav sig til at skrige, og da den Fyr aldrig gjorde noget halvt, gjorde hans rasende Brøl god Virk-

ning; thi de vækkede hans Søster lige saa fuldstændig af hendes halv besvimede Tilstand, som om han havde holdt et Glas Brændevin mellem hendes Læber. Hun reiste sig op, Farven begyndte at vende tilbage i hendes blege Kinder og Kræfterne i hendes udmattede Legeme. Hendes kraftige Natur og stærke Vilje fik igjen Herredømmet, og istedetfor at give efter for den Følelse af Træthed og Svaghed, der var over hende, bandt hun med et rask Ryk sin Solhat paa og gik ud for at give Kyllingerne deres længe forsinkede Middagsmad.

Den nordlige Himmel frembød den Aften et stolt Syn. Selve Ilden var for langt borte til at kunne sees; men de Røgstyer, der hævdede sig fra den, straaled i de mest glimrende Farver. Lindy sad ved Vinduet, den ny Kjøle laa paa hendes Skød, og Forældrenes rosende Ord lød endnu i hendes Øren. Hun var meget træt; men Scenen udenfor ligesom tryllede hende fast til Stedet, og hun kunde ikke saa Dinene fra den for at gaa i Seng.

En halv Time senere fandt hendes Fader hende paa samme Sted trygt sovende, medens den røde Himmel kastede sit Lys over det trættele lille Ansigt. Han saa ud af Vinduet, idet Billedet af den redselsfulde Scene om Dagen fremstillede sig for ham, og derpaa ned paa sin Datter. "En slink Pige!" mumlede han, idet han sagte lod sin haarde Haand glide hen over hendes gule Haar — "En slink Pige!"

Henry Wadsworth Longfellow.

Amerikas saa berømte Digter Longfellow er født i Portland, Maine, 1807. Han dimitteredes fra Bowdoin College i Brunswick 1825, ansattes Aaret efter som Lærer ved samme og blev i 1835 Professor i moderne Sprog og Litteratur ved Harvard Universitet. Imidlertid havde han foretaget flere Studiereiser i Europa. I sit lange Liv har han ligetil det sidste udfoldet en rig Forfattervirksom-

hed, som har baaret hans Navn videnom. Han har havt Sands for alt, hvad der er rent og ophøiet i Natur og Kunst, en lidlig Fantasi, en sjon Billedrigdom og en religiøs Begeistring, som har hævet hans Blik op over de jordiske Ting. Den elstelige Digter, hvis Harpe nu er forstummet, er bleven meget begrædt og savnet af sit Folk.

Kan Maanen stikke?

"Solens skal ikke stikke dig om Daagen, eller Maanen om Natten," heber det i Ps. 121, 6. Vi forestiller os gjerne Maanen som noget, der vel kan udbrede et mildt Lys, men ingen Varme, hvormed den kan stikke. Saa er det dog ikke, selv i vore nordlige Egne. Og i de varme Lande er det ganske anderledes. Der maa man ikke blot søge Bessyttelse for Solens Straaler, men ogsaa for Maanens Skin. Den, som vover at hengive sig til Sønnen bestraalet af Juldmaanen, maa sædvanlig bitterlig angre det.

"Paa en Reise," fortæller en Sømand, "da vi nærmede os Ækvator, sov en af Matroserne, som var bekendt som en Spøgefugl, flere Timer paa Jordbækket udsat for Juldmaanens Skin. Da han om Morgenens vaagnede, var hans Ansigts Muskler saa fortrukne, at ethvert Forsøg paa at tale blev ledsaget af de latterligste Gebærder. Man troede, at Spøgefuglen gjorde dette med Forsæt og lo af ham. Derover geraadede han i Brede, og hans Ansigt blev endnu mere forvendt. Endelig forstod Kapteinen den sande Narvæg til hans Udsærd og lod Skibslægen behandle den ulykkelige. Medicinen bevirkede, at Krampen efterhaanden gav sig; men der hengik en hel Uge, førend de sidste Spor var forsvundne."

Ikke altid er Indsydelsen af Maanens Stikken saa slem; men en ubehagelig Følge efterlader det altid, naar man i hine Egne sover i Maanelystet. Ikke engang Kjøb, som skal spises, tør man udsætte for Maanens Straaler.

Et Skibsmandskab undgik kun ved hurtig Anvendelse af Bræmndler de værste Følger, efterat det havde spist Fisk, som Natten over havde hængt ved et Seiltoug i Maanelystet. Strax efter Maaltidet viste sig hos dem alle de tydeligste Tegn paa Forgiftning.

Sladder.

En Kvinde, som meget flittig brugte sin Tunge til at bagvaske sine Naboer, skristede dette for sin Skriftefader. Han gav hende en moden Tidselkone og sagde hende, at hun skulde gaa i forskellige Retninger og udstrø Sæden Kjerne for Kjerne. Forundret over denne egne Budsøvelse fulgte hun dog nøie Befalingen og fortalte, at hun havde gjort det. Nu bød han hende at gaa hen og atter opsamle Sædekornene. Da hun sagde, at dette var umuligt, foreholdt han hende, at det var endnu mere umuligt igjen at tage tilbage alle de onde Nygter, som hun havde udbredt, og gjøre Staden deraf god igjen; thi ethvert tankeløst Varn kunde udstrø en Haandsfuld Tidselskød, men den vise Mand var ikke istand til igjen at opsamle Sædekornene.

Hvor sande er dog disse Ord! Maatte vi alle tage dem tilhjerter!

Gaade.

De første har sjelden nogen gjort glad,
Du i det sidste kan ta dig et Bad,
Det hele er en anseelig Stad.

E. B.

Entered at the post office Minneapolis, Minn., as second-class matter.

"Færelsanbet og Emigrantens" Trykkeri,
Minneapolis, Minn.